

Posudek oponenta bakalářské práce

Autor, práce: Miroslav Kašpárek: Politické atentáty v meziválečném období
 Vedoucí práce: PhDr. Jiří Hnilica, Ph.D.
 Rok: 2015
 Rozsah: 71 včetně příloh

Hodnotící kritéria

	<i>splňuje</i>	<i>splňuje z větší části</i>	<i>splňuje z menší části</i>	<i>nesplňuje</i>
Problematika a cíl práce jsou zformulovány a odpovídají zadání a názvu práce.			X	
Metody využité autorem jsou adekvátní vzhledem k cíli práce a tématu.				X
Autor se opírá o relevantní prameny a literaturu.			X	
Struktura práce je vyvážená a logická.				X
Zpracování vykazuje rysy originality a vlastního přínosu.			X	
Práce je prosta gramatických a stylistických chyb.				X
Práce je psána kultivovaným odborným jazykem za použití správné terminologie.				X
Autor správně cituje.			X	
Autor nic podstatného neopomenul (obsah, úvod, závěr, seznam pramenů použité literatury, anotace v češtině a cizím jazyce, rozsah odpovídá zadání).	X			

Celkové hodnocení (slovně)

Miroslav Kašpárek si za téma své bakalářské práce vybral čtyři politické atentáty z roku 1934 a jejich reflexi v československém prostředí. Bohužel musím konstatovat, že vytýčený cíl práce naplněn nebyl – místo aby autor zpracoval reflexi vybraných atentátů v Československu, vytvořil víceméně pouze rešerši s citací novinových článků k tomuto tématu. Práci chybí širší kontext a zobecnění získaných poznatků, autor navíc prokazuje na

řadě míst neznalost zkoumané problematiky. Práce dále obsahuje velké množství chyb, překlepů a formulačních nepřesností. Z těchto důvodů nedoporučuji práci k obhajobě, neboť se domnívám, že nesplňuje předpoklady pro bakalářskou práci.

Autor si sice zvolil poměrně atraktivní téma politického násilí v meziválečné Evropě, nedokázal ho však podle mého názoru správně uchopit a vymezit. Samotný průběh atentátů na rakouského kancléře Engelberta Dollfusse, francouzského ministra zahraničí Louise Barthoua, jugoslávského krále Alexandra I. a představitele leningradské VKS(b) Sergeje Kirova byl již mnohokrát v odborné literatuře popsán. Proč si autor zvolil právě tyto atentáty, není zřejmé – v případě Barthoua a Alexandra se dokonce jedná o stejný atentát, což autorovi dosti usnadnilo práci – výsledkem, poněkud „překvapivě“, je konstatování, že v případě Barthoua jsou závěry „stejně jako u smrti krále Alexandra“ (s. 54).

Chtěl-li autor zkoumat reflexi cíleného politického násilí nebo individuálního terorismu v Československu třicátých let, proč si nezmínil atentáty, jež se odehrály přímo na jeho území? (Tedy atentát na profesora filosofie Theodora Lessinga v srpnu 1933 a inženýra Rudolfa Formise v lednu následujícího roku ve Słapech). Druhý z těchto atentátů autor vůbec nezmiňuje, první uvádí pouze v úvodu při odkazu na práci Tomáše Bederky, kterou ovšem již dále necituje. Za pozornost by také stálo zavraždění filosofa Moritze Schlicka v budově vídeňské univerzity v červnu 1936. Autor se nepokouší ani o komparaci vybraných násilných činů, ani o zobecnění, jakým způsobem byly v Československu reflektovány – pouze cituje jednotlivé články bez hlubší analýzy.

Autor na mnoha místech prokazuje neznalost zkoumané tematiky. *Lidové noviny* opravdu nebyly v meziválečném období vydávány Československou stranou lidovou, jak uvádí autor na str. 9, což vzbuzuje mírnou pochybnost, zda autor skutečně s tímto periodikem pracoval. Liberalismus opravdu nebyl vlastní rakouským sociálním demokratům a křesťanským sociálům (s. 13 – 14), kteří se naopak vůči liberalismu vymezovali – autor zde patrně zaměnil liberální postoj za myšlenkový směr. Velice zmateně líčí autor rakouskou parlamentní krizi na jaře 1933 – Karla Rennera označuje za prezidenta (s. 15 – 16), ačkoliv byl prvním předsedou Národní rady (v němčině se pro tuto funkci skutečně používá slovo Nationalratspräsident), nicméně skutečnou hlavu státu, prezidenta Wilhela Miklase, autor ani jednou nezmiňuje. Jednu z hlavních osobností pokusu o nacistický převrat v Rakousku, velvyslance v Itálii Antona Rintelena, najdeme v bakalářské práci Miroslava Kašpárka ve třech formách – správné Rintelen (s. 17) a dále Rintelene (s. 19) a Rintel (s. 22). Chtěl-li autor zkoumat dopad atentátu na Dollfusse v Československu, dalo by se předpokládat, že uvede skutečnost, že kancléřův vrah Otto Planetta pocházel z moravského Vyškova. Na straně 35 píše autor v textu o „R. Ripkovi“, v poznámce pod čarou pak o H. Ripkovi – jedná se samozřejmě o novináře Huberta Ripku. Maďarský předseda vlády se jmenoval Gömbös, nikoliv Gömböse (s. 36, s. 49). V kapitole o atentátu na Alexandra se autor vůbec nezamýšlí nad skutečností, že tento vládce byl v Československu oplakáván, ačkoliv jeho politika směřovala k omezování demokracie, jak je zmíněno v úvodu kapitoly.

O autorových nesprávných formulačních postupech nejlépe svědčí tato věta, kterou přepisují se všemi gramatickými chybami: „Byl hlavní protagonistou Francouzko-sovětské smlouvy o vzájemné pomoci, jež byla uzavřena roku 1935, tedy v době kdy už byl skoro rok po smrti“ (str. 47), případně věta „Válka měla na Sovětský svaz nejméně dopad ze všech zemí, které se jí účastnily“ (s. 55) – řeč je o první světové válce, během níž Sovětský svaz ještě neexistoval. Autor také pomíjí celou řadu odborné literatury – v případě zavraždění Sergeje Kirova např. zcela zásadní knihu Roberta Conquesta *Velký teror*, nedávno vydanou v češtině.

V práci se nachází množství nejen faktických, ale i pravopisných chyb a překlepů. Často najdeme velká písmena uprostřed vět u slov, kde nemají co dělat, naopak, některá slova jsou psána chybně s malými písmeny (např. „němci“ na str. 22). Nalezneme zde chyby ve

shodě podmětu s přísudkem, v interpunkci, chyby v přídavných jménech („zbylý dva prezidenti“, s. 15) a řadu dalších chyb (některé dostávají až komickou podobu – např. „v osobě Otto von Habskurka“, str. 29). Působí to na mě dojmem, že autor svůj text po sobě ani jednou nečetl.

Z výše uvedených důvodů práci nedoporučuji k obhajobě. Autora jsem u zkoušky poznal jako studenta se zájmem o moderní dějiny a jsem přesvědčen, že je schopen napsat lepší práci.

Praha, 28. srpna 2015

PhDr. Petr Koura, Ph.D.